

Arrest

nr. 137 842 van 3 februari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leonese nationaliteit te zijn, op 5 december 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 november 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A.-S. HAGHEDOOREN en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Sierra Leonese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X 1975 te X.

*Op 28 oktober 2011 diende u een **eerste asielaanvraag** in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ). Op 16 januari 2014 nam het Commissariaat voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna CGVS) een beslissing tot **weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus**. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd.*

U keerde niet terug naar uw land van herkomst

*Op 14 november 2014 diende u een **tweede asielaanvraag** in bij de DVZ. Uit uw verklaringen blijkt dat u vreest voor de ziekte Ebola. U legde volgende documenten voor: een geboorteakte met nr WIF36613,*

opgemaakt te Port Loko (datum niet gekend); een medisch verslag van kinesist, (L.V.P.); een brief van advocaat, (A.-S.H.) (datum niet gekend); een rapport Ebola response roadmap situation report (World Health organisation, 5 november 2014); Living with Ebola in Freetown 'it feels like the whole country is in quarantine' (Amnesty's global human rights blog, 5 november 2014); artikel Ebola Rates accelerate in Sierra Leone (The Times, 4 november 2014); artikel 2014 Ebola Outbreak in West Africa (Centers for disease Control and Prevention, 5 november 2014); report West Africa Ebola Outbreak, 2 november 2014; Reisadvies Sierra Leone, buitenlandse zaken, 6 november 2014; Epidemiological update: outbreak of Ebola virus disease in West Africa (ECDC, 31 oktober 2014); artikel Ebola in Sierra Leone: in Freetown public hospitals have been brought to their knees with only emergency NGO health facilities fully functional (Emergency, 6 november 2014); UNHCR statement on Subsidiary Protection Under the EC Qualification Directive for People Threatened by Indiscriminate Violence.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Er dient allereerst te worden benadrukt dat uw vorige asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van een ernstig gebrek aan geloofwaardigheid en intentionele misleiding van de asielinstanties. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd en u hebt hiertegen geen cassatieberoep ingediend bij de Raad van State. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Wat betreft uw huidige aanvraag kan bovendien worden vastgesteld dat er evenmin nieuwe elementen voorhanden zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt aangaande gebeurtenissen die geen verband houden met uw vorige asielaanvraag, met name de **Ebola** uitbraak, moet immers het volgende worden opgemerkt. Zonder afbreuk te doen aan de ernst van de situatie in een bepaalde regio in Afrika, kan de door u ingeroepen vrees voor besmetting door het Ebola-virus geen aanleiding geven tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming. De door u aangehaalde vrees in dit verband is vreemd aan de criteria die worden vermeld in artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951. U maakt in dit verband evenmin aannemelijk dat u persoonlijk een risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de wet van 15 december 1980. Het feit dat dergelijke epidemie zou voorkomen in uw land van herkomst is niet van aard om in concreto een onmenselijke of vernederende behandeling ten gevolge van deze epidemie in uw hoofde vast te stellen. Dit risico blijkt op dit moment voor u louter hypothetisch te zijn. Bovendien, kan er slechts sprake zijn van een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980, voor zover met betrekking tot het ontstaan van de vervolging of de ernstige schade de directe of indirecte verantwoordelijkheid van de autoriteiten van dat land of een van de andere in artikel 48/5 vermelde factoren wordt aangetoond. Met betrekking tot het door u aangehaalde risico, zijn deze voorwaarden niet vervuld.

Voor wat de materiële bewijzen en verklaringen betreft die u in het kader van uw **tweede asielaanvraag** aanbracht, kunnen volgende bedenkingen worden gemaakt.

De **geboorteakte** die u voorlegt werd reeds besproken tijdens uw eerste asielaanvraag.

Het **medisch attest** dat u voorlegt vormt geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen, zoals reeds werd aangehaald door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting tijdens uw eerste asielaanvraag.

U legt verschillende **rapporten en artikels** voor waaruit blijkt dat er in Sierra Leone een uitbraak is van **Ebola**, wat op geen enkel moment wordt bestreden.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker geeft in het feitenrelaas in het verzoekschrift een omstandige uiteenzetting omtrent de Ebola-epidemie in Sierra Leone en de gevolgen van deze epidemie voor de economie, de voedselbedeling en de gezondheidszorg.

Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 48/4 en 48/5 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), *juncto* artikel 10, 11 en 191 van de Grondwet en artikel 14, *juncto* artikel 2 en 3 van het EVRM.

Hij verwijst naar artikel 2, *sub e* van de kwalificatierichtlijn en stelt dat hij een ernstig en actueel risico loopt op besmetting met Ebola. Dit risico op ernstige schade geeft volgens hem recht op subsidiaire bescherming. Verzoeker verwijst naar het arrest *Salah Seekh* van het EHRM en stelt dat het risico uiteraard niet 100% zeker moet zijn. Tevens verwijst hij naar het arrest *Eljafaji t.Nederland* waarin gesteld wordt dat artikel 3 EVRM overeenstemt met artikel 15, *sub b* van de kwalificatierichtlijn. Een ruime interpretatie van de criteria voor het verkrijgen van subsidiaire bescherming is noodzakelijk om de bescherming die het EVRM biedt te kunnen garanderen.

Verzoeker stelt dat ernstige schade omwille van een dodelijke epidemie niet kan worden uitgesloten van het recht op subsidiaire bescherming. Er anders over oordelen zou een onrechtvaardige discriminatie invoeren tussen asielzoekers met betrekking tot de bescherming waarvoor zijn in aanmerking komen. Wie schade lijdt door oorzaak en geweld zou wel bescherming krijgen en wie schade lijdt door een epidemie niet. Het is niet logisch om de actor als persoon toe te voegen in het kader van subsidiaire bescherming. Dit zorgt voor een 'protection gap'. Mensen die wel schade vrezen doch niet kunnen worden uitgewezen kunnen toch geen bescherming krijgen. De bescherming zou afhangen van de

vraag of de persoon wordt bedreigd door een persoon of groep in plaats van het risico op schade. Er bestaat discriminatie tussen de groep personen die iemand vreest en de groep personen die evenzeer een vrees hebben doch veroorzaakt door een epidemie. Verzoeker betoogt dat deze interpretatie niet verzoenbaar is met artikel 10, 11 en 191 van de Grondwet en artikel 2 en 3, *juncto* artikel 14 EVRM. Er bestaat een lacune in de Belgische wet. Verzoeker verwijst naar een arrest van het Grondwettelijk Hof en stelt dat het CGVS een grondwetsconforme en niet-discriminatoire interpretatie moet geven aan het recht op subsidiaire bescherming. Aldus kan het geen rekening houden met de uitsluiting van personen die vrezen voor een onmenselijke behandeling die niet is veroorzaakt door een persoon.

Een discriminatie is het bestaan van een verschillende behandeling zonder dat daarvoor een objectieve en redelijke rechtvaardiging bestaat. Verzoeker verwijst naar rechtspraak van het EHRM en stelt dat men verschillende groepen vreemdelingen maar op een andere manier kan behandelen indien het verschil in behandeling wordt gerechtvaardigd op een objectieve en redelijke manier, een legitiem doel dient en de proportionaliteitstoets doorstaat. Hij stelt dat dit *in casu* niet zo is.

Inzake het verbod op refolement bij schending van artikel 3 EVRM, stelt verzoeker dat een grondig onderzoek van elke zaak nodig is. Een terugkeer naar Sierra Leone zal hem blootstellen aan een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM omdat hij risico loopt op besmetting met Ebola. De epidemie is niet onder controle en roeit hele gemeenschappen uit. Het niet toekennen van bescherming aan onderdanen van Sierra Leone is, zolang de epidemie woedt, strijdig met artikel 78 van het Handvest van de Europese Unie. Gelet op de schending van artikel 3 EVRM dient aan verzoeker minstens subsidiaire bescherming te worden toegekend.

2.2.1. In de bestreden beslissing wordt vooreerst met recht gesteld:

“Er dient allereerst te worden benadrukt dat uw vorige asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van een ernstig gebrek aan geloofwaardigheid en intentionele misleiding van de asielinstanties. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd en u hebt hiertegen geen cassatieberoep ingediend bij de Raad van State. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.”

2.2.2. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refolement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”*

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen

bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St.* Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

2.2.3. Waar verzoeker aanvoert het Ebola-virus te vrezen, dient vooreerst te worden verwezen naar Richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) en meer specifiek naar de hierin opgenomen overweging 35 die bepaalt: *“Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt”*. Ebola dient als een gevaar beschouwd te worden zoals omschreven in voormelde overweging. Dient tevens te worden gewezen op artikel 6 van voormelde Kwalificatierichtlijn, waarin wordt bepaald dat als actoren van vervolging of ernstige schade kunnen worden aangemerkt: *“a) de staat; b) partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in de punten a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in artikel 7 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.”* Uit voormelde overweging 35 en voormeld artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn blijkt dat de Europese wetgever de toepassing van internationale bescherming heeft willen beperken tot die gevallen waarin de vervolging of de ernstige schade waaraan de betrokkene in zijn land van herkomst wordt onderworpen voortvloeit uit de gedragingen van derden. Overeenkomstig het bepaalde in artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet kan er aldus slechts sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet voor zover met betrekking tot het ontstaan van de vervolging of de ernstige schade de directe of indirecte verantwoordelijkheid van de autoriteiten van dat land of van één van de andere in artikel 48/5 vermelde actoren wordt aangetoond (zie ook: RvS 20 oktober 2014, beschikking nr. 10.864). Met betrekking tot het door verzoeker aangehaalde risico, zijn deze voorwaarden niet vervuld.

Waar verzoeker aanvoert dat er sprake is van een ongerechtvaardigde discriminatie tussen personen die bedreigd worden door een staat of persoon en zij die bedreigd worden door een ernstige en dodelijk epidemie, dient eraan herinnerd te worden dat het non-discriminatiebeginsel inhoudt dat gelijke gevallen gelijk behandeld moeten worden en dat verschillende gevallen verschillend behandeld moeten worden. Verzoeker toont nergens aan dat personen die bedreigd worden door een staat of persoon en zij die bedreigd worden door een algemeen gevaar, *in casu* een ernstige en dodelijke ziekte, gelijke gevallen behelzen. Aangezien niet kan worden ingezien dat het gelijke gevallen betreft, is het non-discriminatiebeginsel niet geschonden door personen die bedreigd worden door een staat of persoon en zij die bedreigd worden door een ernstige en dodelijk epidemie verschillend te behandelen. De door verzoeker bijgebrachte informatie met betrekking tot Ebola doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Verzoeker laat de in de bestreden beslissing opgenomen motieven inzake de geboorteakte, het medisch attest en de rapporten en artikels die hij voorlegde aan het CGVS voor het overige geheel ongemoeid. Deze vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, daar zij door verzoeker ongemoeid worden gelaten, onverminderd overeind.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker geen nieuwe elementen heeft aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2.4. Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Inzake verzoekers betoog omtrent het verbod op refoulement bij schending van artikel 3 EVRM, dient te worden opgemerkt dat het CGVS, net als de Raad in het kader van onderhavig beroep, enkel bevoegd is om die elementen te onderzoeken die verband houden met de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Uit het voorgaande blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door verzoeker worden voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Wat de elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in voormelde artikelen, is het CGVS, net als de Raad in het kader van onderhavig beroep, niet bevoegd om na te gaan of deze doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat verzoeker in het land waarnaar hij zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken.

2.2.5. Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS